

DE WEDERGEBOORTE

door

George Whitefield

“Hebt gij den Heilige Geest ontvangen, als gij geloofd hebt?” (Hand. 19:2)

Deze woorden heeft men op twee manieren verklaard. Sommigen hebben verondersteld dat het ging om de vraag of de discipelen, die Paulus in Efeze aantrof, de Heilige Geest hadden ontvangen door de handoplegging bij de belijdenis van hun geloof. Anderen menen dat deze discipelen al gedoopt waren met de doop van Johannes, maar dat deze doop niet gevolgd was door een onmiddellijke uitstorting van de Heilige Geest. De apostel vraagt hen of zij de Heilige Geest ontvangen hebben door hun doop in Jezus Christus. Toen zij een ontkennend antwoord gaven, doopte hij hen en legde hun in de Naam van de Heere Jezus de handen op ter bevestiging van hun geloof.

Het is niet gemakkelijk en ook niet zozeer nodig om te bepalen welke van deze uitleggingen het dichtst bij de waarheid staat. Maar omdat deze woorden ook los van het tekstverband een heel belangrijke vraag bevatten, zal ik de stof in drie hoofdgedachten behandelen.

- Ten eerste zal ik tonen wie de Heilige Geest is, over Wie hier gesproken wordt en hoe wij Hem allen moeten ontvangen, willen wij ware gelovigen genoemd kunnen worden.
- Ten tweede zal ik enige schriftuurlijke kenmerken noemen, aan de hand waarvan we kunnen weten of wij de Heilige Geest ontvangen hebben of niet.
- Tenslotte zal ik mij tot verschillende soorten belijders wenden betreffende de waarheid die ik u heb voorgehouden.

1. In de eerste plaats zal ik u tonen wie de Heilige Geest is, over Wie in de tekst gesproken wordt en hoe wij Hem allen moeten ontvangen, voor wij ware gelovigen genoemd kunnen worden.

De Heilige Geest, over Wie hier gesproken wordt, is de Derde Persoon in de gezegende Drie-eenheid, één in wezen met de Vader en de Zoon en van gelijke eeuwigheid. Hij gaat uit van de Vader en van de Zoon. Met nadruk wordt Hij heilig genoemd, omdat Hij oneindig heilig in Zichzelf en de Werkmeester en Voltooier van het geloof is.

Deze gezegende Geest was het, Die eens over de grote afgrond zweefde, Die de gezegende maagd overschaduwde, voordat het Heilige uit haar geboren werd. Die in

de gedaante van een duif op onze gezegende Heere neerdaalde, toen Deze uit het doopwater opkwam. Hij zette Zich, op de Pinksterdag, in vurige tongen op de hoofden van Zijn apostelen neer. Deze Heilige Geest moet boven onze zielen zweven. De kracht van de Allerhoogste moet op ons komen en wij moeten gedoopt worden met Zijn Doop en louterend vuur, voordat wij ware leden van Zijn mystieke lichaam genoemd kunnen worden.

Daarom zegt de apostel: “.....Of kent gij uzelf niet, dat Jezus Christus in u is? tenzij dat gij enigszins verwerpelijk zijt?” (2 Kor. 13:5) “Maar zo iemand den Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe.” (Rom. 8:9). En Johannes zegt ook: “En hieraan kennen wij, dat Hij in ons blijft, namelijk uit den Geest, Dien Hij ons gegeven heeft.” (1 Joh. 3:24).

Het is niet nodig dat wij Hem op dezelfde wonderbaarlijke manier ontvangen zoals de apostelen van de Heere, met tekenen en wonderen. Maar het is absoluut noodzakelijk dat wij, evenals zij, de Heilige Geest ontvangen in Zijn heiligende genade. Dit zal zo blijven tot het einde van de wereld.

Zo staan immers de zaken tussen God en de mens: God heeft de mens oorspronkelijk recht geschapen, of, zoals de gewijde schrijver het uitdrukt: ‘God heeft de mens naar Zijn beeld gemaakt’. Dat betekent dat zijn ziel een getrouw spiegelbeeld was van de Goddelijke natuur. Hij, Die eerder door Zijn almachtige wil de wereld het aanzijn gaf, ademde de mens de adem van het geestelijke leven in en zijn ziel werd versierd met alle volmaaktheden van de Godheid. Dit was het sluitstuk van de schepping: de volmaaktheid van de zedelijke en materiële wereld. De mens leek zo nauwkeurig op zijn Goddelijke Oorsprong, dat God niet anders kon dan Zich verheugen en vermaak scheppen in Zijn eigen gelijkenis. Daarom lezen we, dat toen God het onbezielde en dierlijke gedeelte van de schepping voltooid had, Hij ernaar keek; en zie, ‘het was goed’. Maar toen Hij het prachtige Goddelijke schepsel, de mens gemaakt had: zie, ‘het was zeer goed’.

Zalig, onuitsprekelijk zalig moet de mens wel geweest zijn, toen hij op deze wijze deel had aan de Goddelijke natuur. En zo zou het gebleven zijn, als hij heilig gebleven was. Maar God had hem een proeftijd gegeven. Hij kon vrij eten van elke boom in de hof, behalve van ‘de boom der kennis des goeds en des kwaads’. Ten dage als hij daarvan at zou hij zeker sterven. Hij zou dan niet alleen onderworpen zijn aan de tijdelijke, maar ook aan de geestelijke dood. En daardoor zou hij het Beeld van God verliezen; het geestelijke leven dat hem niet lang daarvoor ingeademd was en dat zowel zijn zaligheid als zijn eer was.

Men kan denken dat dit wel gemakkelijke voorwaarden waren, waarvan de zaligheid van een schepsel afhankelijk was. Maar toen de mens, de ongelukkige, door de duivel verleid werd en zijn Maker gelijk wilde zijn, at hij van de verboden vrucht. Zo werd de mens onderhevig aan de vloek die de eeuwige God, Die niet liegen kan, tegen zijn ongehoorzaamheid had uitgesproken.

Wij lezen dan ook dat, zodra Adam gevallen was, hij klaagde dat hij naakt was. Naakt, niet alleen lichamelijk, maar ook beroofd van die genaden die eerder zijn ziel versierden en verfraaiden. De zichtbare schepping was vervallen tot een ongelukkige opstand en wanorde. Dit was te merken aan de doornen en distels die nu opschoten

en zich over de gehele aarde verspreidden. Deze doornen en distels waren slechts armzalige symbolen en levenloze vertegenwoordigers van die verwarring en opstand, namelijk de verschillende lusten en hartstochten die onmiddellijk na de val in de ziel van de mens opschoten en die vervulden. Helaas! Hij was niet langer het beeld van de onzienlijke God, maar omdat hij de duivel in diens zonde nagevolgd was, kreeg hij deel aan de natuur van de duivel. In plaats dat hij met God verenigd was, zonk hij in een staat van directe vijandschap tegen God.

In deze vreselijk verwarde toestand komen wij nu allemaal in de wereld. Want zoals de wortel is, zullen de takken zijn. De Schrift zegt ons dan ook dat Adam een zoon gewon naar zijn gelijkenis. Dat wil zeggen, met dezelfde verdorven natuur waarin hijzelf verzonken was nadat hij de verboden vrucht gegeten had. En de ervaring en de Schrift bewijzen, dat wij geheel in zonde en verdorvenheid geboren worden en daarom ongeschikt zijn tot gemeenschap met God, zolang wij in een zodanige staat blijven. Want daar het licht geen gemeenschap met de duisternis kan hebben, kan God geen gemeenschap hebben met zulke verdorven kinderen Belials.

Hier blijkt dan het doel waarom Christus in het vlees geopenbaard is, namelijk om aan deze grote wanorde een einde te maken en ons te herstellen in de oorspronkelijke waardigheid waarin wij eerst geschapen zijn. Hij stortte dan ook Zijn dierbaar bloed om te voldoen aan het recht van Zijn Vader, om onze zonden. Daardoor heeft Hij ook de Heilige Geest voor ons terugverworven. Deze zal het Beeld van God weer in ons hart afdrukken, en ons in staat stellen met God te leven en Hem te genieten.

Dit, zeg ik, was het enige doel van de komst van onze Heere in de wereld. Ja, dit is het enige doel waarom de wereld zelf in stand wordt gehouden. Want zodra het getal vol is van degenen die uit de wereld geheiligd zijn, zullen de hemelen als een boek worden opgerold. De elementen zullen brandende versmelten. De aarde en alles wat daarop is, zal verbranden.

Wanneer door de Geest het Beeld van God weer in ons hart is afgedrukt, noemen we dit de wedergeboorte. Onze gezegende Heere spreekt hierover in het gesprek met Nicodemus: zonder welke wij 'het Koninkrijk van God niet zullen zien' (Joh. 3:3). Dit is wat Paulus noemt: 'vernieuwd worden in de geest onzes gemoeds'. (Ef. 4:23) Daarin bestaat die heiligheid, zonder welke niemand de Heere zal zien.

Daardoor is het onloochenbaar zeker, dat wij de Heilige Geest moeten ontvangen, voor wij ware leden van het mystieke lichaam van Christus genoemd kunnen worden.

[naar boven](#)

2. In de tweede plaats zal ik enige schriftuurlijke kenmerken noemen, aan de hand waarvan wij gemakkelijk kunnen oordelen of wij de Heilige Geest ontvangen hebben of niet.

2a. Het eerste kenmerk dat ik zal noemen is, het hebben ontvangen van de Geest der gebeden en der smekingen.

Want Die gaat altijd samen met de Geest der genade. Zodra Paulus tot bekering gekomen is, zei Jezus Christus van hem: "Ziet, hij bidt" (Hand. 9:11). Dit werd aangevoerd om Ananias te

overtuigen dat hij bekeerd was. En van Gods uitverkorenen wordt gezegd, dat zij dag en nacht tot Hem roepen. Een groot werk van de Geest is ons te overtuigen van zonde en ons aan te zetten tot het zoeken van vergeving en vernieuwende genade door de algenoegzame verdiensten van een gekruisigde Verlosser. Daarom zal hij, die de krachten van de toekomstige wereld heeft gevoeld, die is opgewekt uit de geestelijke dood, wel altijd moeten uitroepen: “Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?” (Hand. 9:6). Of in de taal van de vrijmoedige blinde Bartimeüs: “Jezus, Gij Zoon Davids, ontferm U mijner!” (Mark. 10:47).

De gezegende Jezus, Die de Heilige Geest zonder mate ontvangen heeft, heeft dit ook Zelf getoond door Zijn voortdurend gaan tot de Troon der Genade. Wij lezen dan ook dat Hij vaak alleen op de berg was om te bidden. Hij stond voor dag en dauw op om te bidden. Ja, Hij bracht hele nachten in gebed door. En wie deel heeft aan diezelfde Geest, met de heilige Jezus, zal denken zoals Hij denkt. Diegene zal nergens meer vermaak vinden dan tot God te naderen en heilige handen en harten op te heffen in veelvuldig en vroom gebed.

Wij moeten wel bekennen dat de Geest der gebeden vaak als het ware voor het gevoel kwijt is en enige tijd verflauwt, zelfs in hen die werkelijk de Heilige Geest hebben ontvangen. Door geestelijke dorheid en onvruchtbaarheid van de ziel worden zij in zichzelf een lusteloosheid en verachtering gewaar in de plicht van het gebed. Zij beschouwen dit als hun kruis en zoeken Jezus volhardend, zij het verdrietig. Ondanks dat alles is hun hart op God gericht, hoewel hun genegenheden niet zo sterk zijn als gewoonlijk en zo intens als zij willen. Dit is een gevolg van hun geestelijke dodigheid, die God om wijze redenen toelaat.

Maar bij de historische gelovige is het anders. Nee, hij bidt in het geheel niet. Of als hij zijn binnenkamer opzoekt – uit gewoonte – is dat met tegenzin, of om zijn geweten tevreden te stellen. De ware gelovige daarentegen kan evenmin zonder gebed leven als zonder dagelijks voedsel. Hij ervaart dat zijn ziel even wezenlijk en merkbaar gevoed wordt door gebed, als zijn lichaam door voedsel gevoed en versterkt wordt.

2b. Een tweede schriftuurlijk kenmerk van het hebben ontvangen van de Heilige Geest is het laten van de zonden.

“Een iegelijk, die uit God geboren is, die doet de zonde niet”, zegt Johannes, ‘en hij kan niet zondigen, want Zijn zaad blijft in hem.’ (1 Joh. 3:9). ‘Hij kan niet zondigen’; deze uitdrukking houdt niet in dat een geestelijk mens niet kan zondigen. Want wij lezen dat wij in vele dingen struikelen. Het wil alleen dit zeggen: een mens die werkelijk uit God geboren is, zondigt niet moedwillig. Nog minder leeft hij in de zonde. Want hoe zal hij die aan de zonde gestorven is, wat voor elke bekeerde geldt, nog langer in dezelve leven? (Rom. 6:2). Weliswaar kan een mens door een verzoeking verrast of overweldigd, in zonde vallen. Denk maar aan het overspel van David en de verloochening van Zijn Meester door Petrus. Maar net zoals zij, staat die mens weer snel op en zoekt de eenzaamheid om bitter te wenen. Hij wast de schuld van de zonde af met de tranen van oprecht berouw en geloof in het bloed van Jezus Christus. Hij waakt dubbel voor zijn wandel in de toekomst en hij volmaakt de heiligmaking in de vreze Gods.

De betekenis van deze uitdrukking van de apostel, dat een mens die uit God geboren is niet kan zondigen, wordt duidelijk aangetoond in het voorbeeld van een inhalige wereldling, over wie Law schrijft. Een dergelijk inhalig mens is niet geneigd om gul of vrijgevig te zijn. Maar

als hij eens onverwachts een verkwistende bui heeft, heeft hij meteen berouw van deze misstap en legt zich met dubbele zorg toe op zijn zuinigheid.

Zo is het ook met elke wedergeborene. Zondigen is net zo tegengesteld aan zijn gewone gemoedstoestand en geneigdheid, als gulheid tegengesteld is aan de geneigdheid van een vrek. Maar als de zonde hem eens te machtig wordt, keert hij onmiddellijk met dubbele ijver naar zijn plicht terug en brengt vruchten voort die de bekering waardig zijn. Terwijl de onbekeerde zondaar geheel dood is in misdaden en zonden. Ook al onthoudt hij zich uit wereldlijke zelfzuchtige motieven van grove zonden, hij heeft toch een rechteroog dat hij niet wil uittrekken en een rechterhand die hij niet wil afhouden. Of een schoonschijnende Agag die hij niet aan God wil offeren. Daaruit blijkt duidelijk dat hij niet beter is dan Saul. Welke andere pretenties hij dan ook mag hebben; hij heeft de Heilige Geest niet ontvangen.

2c. Een derde kenmerk, waaruit we kunnen weten of wij de Heilige Geest hebben ontvangen, is onze overwinning op de wereld.

“Want al wat uit God geboren is, overwint de wereld.” (1 Joh. 5:4). Onder de wereld moeten we verstaan, zoals Johannes het uitdrukt, al wat in de wereld is; de begeerlijkheid van het vlees, de begeerlijkheid van de ogen en de grootsheid van het leven. De wereld overwinnen betekent deze begeerlijkheden verzaken, haar niet volgen of zich door haar laten leiden. Want wie van Boven geboren is, heeft zijn genegenheden gericht op de dingen die Boven zijn. Hij voelt een Goddelijke trekking in zijn ziel, die zijn gemoed krachtig naar de hemel trekt. Gelijk het hert schreeuwt naar de waterstromen, verlangt zijn ziel naar de genieting van Zijn God.

Het is niet zo dat hij zo vol is van het hiernamaals, dat hij de zaken van deze wereld veronachtzaamt. Nee, een geestelijk mens durft geen dag nutteloos door te brengen. Maar hoewel hij werkt voor de spijs die vergaat, hij draagt eerst zorg om te verkrijgen wat de eeuwigheid verduurt. Of, als God hem boven zijn broeders heeft verhoogd, zoals Mozes, Jozef of David, ziet hij zichzelf toch als een vreemdeling en pelgrim op de aarde. Nu hij het beginsel van het nieuwe leven heeft, wandelt hij door geloof en niet door aanschouwen. En daar zijn hoop vol onsterfelijkheid is, kan hij alle dingen hier op aarde beschouwen als ‘ijdelheid en kwelling des geestes’ (Pred. 1:14). Kort gezegd, hoewel hij in de wereld is, is hij niet van de wereld. En daar hij geschapen is om God te genieten, kan niets dan God zijn ziel verzadigen.

De altijd gezegende Jezus was het volmaakte voorbeeld van iemand die de wereld overwint. Want hoewel Hij voortdurend rondwandelde op deze aarde, goedgeoede, en altijd temidden van een menigte mensen was; waar Hij ook was, Zijn wandel was op de hemel gericht. Evenzo zal hij, die door de Geest met God verenigd is, zijn gedachten, woorden en daden zo schikken dat hij aan allen duidelijk laat zien, dat zijn wandel in de hemel is.

Een onbekeerde is daarentegen uit de aarde aards. En omdat hij geen oog heeft om geestelijke zaken te onderscheiden, zoekt hij steeds zijn geluk in dit leven, waar het nooit gevonden is, noch gevonden zal of kan worden. Omdat hij niet is wedergeboren, is hij neergebogen door een geest van natuurlijke krankheid. De vloek van de slang wordt zijn keus, en hij eet van het stof van de aarde al de dagen van zijn leven.

2d. Een vierde schriftuurlijk kenmerk van onze nieuwe geboorte, dat wij de Heilige Geest ontvangen hebben, is onderlinge liefde.

“Wij weten”, zegt Johannes, “dat wij overgegaan zijn uit den dood in het leven, dewijl wij de broeders liefhebben.”(1 Joh. 3:14). “Hieraan zullen zij allen bekennen, dat gij Mijn discipelen zijt, zo gij liefde hebt onder elkander.” (Joh. 13:35). De liefde is de vervulling van het Evangelie, maar ook van de Wet. Want God is liefde en wie in God blijft, blijft in de liefde.

Maar onder deze liefde moeten we niet een zachtheid of tederheid van karakter verstaan, of een liefde gegrond op wereldse motieven, (want dit kan een natuurlijk mens ook hebben), maar een liefde tot de broeders, die voortkomt uit een liefde tot God. Een liefde voor alle mensen in het algemeen, omdat God alle mensen liefheeft en goede mensen in het bijzonder, om de genade die wij in hen zien, en omdat zij onze Heere Jezus in onverderfelijkheid liefhebben.

Dit is Christelijke liefde, en het nieuwe gebod dat Christus aan Zijn discipelen gegeven heeft. Niet nieuw in zijn voorwerp, maar in het motief en het voorbeeld, waarop het gegrond is, namelijk Jezus Christus. Dit is die liefde waardoor de eerste Christenen zo beroemd waren, zodat het een spreekwoord werd: ‘Ziet, hoe deze Christenen elkaar liefhebben.’

Zónder deze liefde, zou het mij geen nuttigheid geven, al deelden we al onze goederen tot onderhoud van de armen uit en al gaven we onze lichamen om verbrand te worden. Voorts is deze liefde niet beperkt tot een bepaald soort mensen, maar deze is onpartijdig en algemeen. Een liefde die Gods Beeld omhelst, waar men dat Beeld ziet. Het heeft nergens zoveel vermaak in dan in het zien, dat het Koninkrijk van Christus komt.

Dit is de liefde waarmee Jezus Christus de mensheid heeft liefgehad. Hij had allen lief, zelfs de slechtsten, zoals blijkt uit Zijn wenen over de halsstarrige verdorvenen. Waar Hij maar de minste blijk zag van gelijkenis aan God, die ziel had Hij bijzonder lief. Zo lezen we wanneer Hij de rijke jongeling hoort zeggen: “Al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jonkheid af”, Hij hem dienaangaande liefhad. En wanneer Hij ook maar enig geloof zag, al was het in een hoofdman of een Syrofenicische vrouw (vreemdelingen van het burgerschap Israëls), zo verwonderde Hij Zich. Als Mens was Hij er blij mee, Hij sprak ervan en beval het aan. Zo zal elke geestelijke discipel van Jezus Christus allen, die God aanbidden in geest en waarheid, hartelijk omhelzen, hoezeer zij ook mogen verschillen in de bijkomstige zaken van de godsdienst en zaken die niet absoluut tot zaligheid vereist zijn.

Ik moet wel erkennen dat het hart van een geestelijk mens niet meteen zo ruim is. Iemand kan werkelijk de Heilige Geest ontvangen hebben, maar zover nog niet gekomen zijn, zoals ongetwijfeld Petrus, toen hij niet naar Cornelius wilde. En toch zeggen we beslist, dat zodra iemand werkelijk in Christus is, alle bekrompenheid met de dag vermindert. De scheidsmuur van dweperij en ijver voor zijn eigen partij wordt steeds meer afgebroken; hoe dichter men bij de hemel komt, des te ruimer wordt zijn hart door die liefde die geen verschil maakt tussen volk, taal of natie. Wij zullen allen uit één hart, eenstemmig de lof zingen van Hem Die eeuwig op de troon zit.

2e. Maar ik haast mij om een vijfde, het laatste schriftuurlijke kenmerk van de nieuwe geboorte te noemen: *onze vijanden lief te hebben.*

“Maar Ik zeg u”, zegt Jezus Christus, “Hebt uw vijanden lief; zegent ze die u vervloeken; doet wel dengenen die u haten; en bidt voor degenen die u geweld doen

en die u vervolgen.” (Matth. 5:44). Deze plicht van onze vijanden lief te hebben is zo nodig dat zonder die, zoals onze gezegende Heere ons zegt, onze gerechtigheid niet overvloediger is dan van de Schriftgeleerden en de Farizeeën, of zelfs van de tollenaars en zondaren. En wanneer u goeddoet degenen die u goed doen, wat doet u boven anderen? Wat voor buitengewoons doet u? Doen zelfs de tollenaars niet hetzelfde? Deze voorschriften heeft de Heere bevestigd met Zijn eigen voorbeeld, toen Hij weende over de bloedstad. Toen Hij Zich als een schaap naar de slachtbank liet leiden. Toen Hij dat zachte antwoord gaf aan de verrader Judas: “Judas, verraadt gij den Zoon des mensen met een kus?” (Luk. 22:48). En vooral, toen hij in de angsten en pijnen van de dood voor Zijn moordenaars bad: “Vader, vergeef het hun; want zij weten niet wat zij doen” (Luk. 23:34).

Dit is de moeilijkste plicht voor een natuurlijk mens, maar wie deelgenoot gemaakt is van de belofte van de Vader, zal ervaren dat deze plicht uitvoerbaar en licht is. Want als wij opnieuw, namelijk uit God geboren zijn, moeten we Hem gelijk zijn. Dus moeten we een vermaak hebben in de plicht om goed te doen aan onze ergste vijanden op dezelfde manier als Hij deed. Echter niet in dezelfde graad, omdat Hij volmaakt is. Hij zendt Zijn regen op de bozen en de goeden en doet Zijn zon schijnen op de rechtvaardigen en onrechtvaardigen. En hierin ‘bevestigt God Zijn liefde jegens ons’ (Rom. 5:8), dat Hij, als wij Zijn vijanden waren, ‘Zijn Zoon uitgezonden heeft, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet’ (Gal. 4:4), opdat Hij een vloek zou worden voor ons.

Door heel de Schrift heen vinden we veel meer kenmerken, waaraan we ons kunnen toetsen of we de Heilige Geest ontvangen hebben of niet. Bijvoorbeeld: “Het bedenken des vleses is de dood, maar het bedenken des Geestes is het leven en vrede” (Rom. 8:6). ‘De vrucht des Geestes is blijdschap, vrede, lankmoedigheid, zachtmoedigheid’ (Gal. 5:22). Zo kunnen er veel teksten genoemd worden. Maar omdat de meeste, zo niet alle begrepen zijn in de plichten die al beschreven zijn, durf ik vast te stellen, dat wie bij onpartijdig onderzoek de bovengenoemde kenmerken in zijn ziel waarneemt, er even zeker van kan zijn dat zijn pardon in de hemel verzegeld is, als dat een engel het hem had gezegd. En wat mij betreft zie ik liever deze goddelijke genaden, deze hemelse gestalten op mijn ziel afgedrukt dan dat ik een engel uit de hemel hoor zeggen: “Zoon, wees welgemoed, uw zonden zijn u vergeven”. Want deze hemelse gestalten zijn onfeilbare getuigen. Deze zijn ‘Immanuël’, God met ons en in ons. Zij vormen die witte keursteen, die niemand kent dan die hem ontvangt. Dit zijn de panden van de hemelse erfenis in onze harten. Kort gezegd: dit is begonnen heerlijkheid. Dit is het beste deel dat, als u de gave van God blijft opwekken, mensen noch duivels ooit van u zullen afnemen.

[naar boven](#)

3. Zoals gezegd ga ik nu in de derde plaats een toepassing maken van de voorgedragen leer voor verscheidene groepen belijders.

Eerst zal ik mij wenden tot hen die dood zijn door de misdaden en de zonden. En hoe zou ik hier over u kunnen wenen, zoals onze Heere over Jeruzalem weende! Want, helaas, wat moet u ver van God af zijn; wat moet er een enorm werk gedaan worden, omdat u in plaats van dag en nacht te bidden, zelden of nooit bidt. In plaats van uit God geboren te zijn, zodat u de zonde niet doet (1 Joh. 3:9), bent u zo diep gezonken en de duivel gelijk geworden, dat u

ermee spot. Of in plaats van de wereld te overwinnen, zodat men die niet naloopt en er zich door laat leiden, verzorgt u voortdurend het vlees tot begeerlijkheden. En tenslotte, in plaats van begiftigd te zijn met de godzalige bereidheid om alle mensen lief te hebben, zelfs uw vijanden, hebt u uw hart vol haat, kwaadwilligheid en wraak en bespot hen die oprechte volgelingen van de nederige Jezus zijn. Maar denkt u, zondaren, dat God zulke vuile ellendelingen in Zijn aanwezigheid toelaat? Of als Hij u zou toelaten, stelt u zich dan voor dat u zich in Hem zou verlustigen? Nee, de hemel zou geen hemel voor u zijn. De duivelse geneigdheid van uw hart zou het onmogelijk maken dat alle geestelijke genietingen van die zalige woningen u gelukkig maken. Wilt u zalig deel kunnen hebben aan die hemelse erfenis met de heiligen in het licht, dan is er een geschiktheid nodig waarvoor u uw hele leven nodig hebt om die te bereiken.

Weliswaar zult u met de rechtvaardigen in zekere zin God zien, “want wij allen moeten geopenbaard worden voor den rechterstoel van Christus” (2 Kor. 5:10). Maar u móet Hem eenmaal zien, en daarna nooit meer. Want omdat u het beeld van de duivel in u draagt, zult u bij de duivelen moeten verblijven. Daar u dezelfde natuur hebt als hij, moet u in zijn doem delen. Heb daarom berouw en bekeert u, opdat uw zonden mogen worden uitgewist. Zoek de Heilige Geest te ontvangen voor u hier vandaan gaat. Want hoe kunt u anders de helse verdoemenis ontvliden?

Ten tweede zal ik mij wenden tot hen die zich bedriegen met een valse hoop op de zaligheid. Door de invloed van een goede opvoeding en door Gods voorzienigheid weerhouden, zijn ze niet met anderen ‘meegelopen tot dezelfde uitgieting der overdadigheid’ (1 Petrus 4:4). Daarom denken zij dat zij de Heilige Geest niet nodig hebben en vleien zich met de gedachte dat zij werkelijk wedergeboren zijn.

Maar toont u dit door vruchten van de Geest voort te brengen? Bidt u zonder ophouden? Doet u de zonde niet? Hebt u de wereld overwonnen? Hebt u uw vijanden en alle mensen lief op dezelfde wijze als Jezus Christus?

Als deze dingen, broeders, in u overvloedig aanwezig zijn, dan mag u vrijmoedigheid tot God hebben. Maar zo niet, dan kunt u wel een net en beschaafd mens zijn, maar dan bent u niet bekeerd. Nee, u bent nog in uw zonden. De natuur van de oude Adam heerst nog steeds in uw ziel. Tenzij de natuur van de tweede Adam in de plaats van de eerste ingegraveerd wordt, zult u nooit God kunnen zien.

Denk daarom niet, dat u zich kunt opsieren met de versierselen van een goede aard en een nette opvoeding. En dat u met Agag kunt zeggen: “Voorwaar, de bitterheid des doods is geweken” (1 Sam. 15:32). Want Gods gerechtigheid zal u toch, zoals Samuël bij Agag deed, in stukken houwen. Hoe hoog u ook mag staan in de achting van mensen, in Gods oog bent u slechts gelijk Sodomsappelen en besneeuwde mesthopen. U bent niet meer dan gewitte graven die aan de buitenkant er vrij mooi uitzien, maar van binnen vol bederf en onreinheid zijn. Daarom zult u op de Jongste Dag weggezonden worden met de woorden: “Voorwaar, zeg Ik u, Ik ken u niet” (Matth. 25:12)

Maar het Woord is niet alleen nuttig tot verbetering, maar ook tot vertroosting. Daarom wend ik mij in de derde plaats tot hen die getrokken worden door de Vader en onder de Geest van dienstbaarheid zijn, maar de bovengenoemde kenmerken

niet waarnemen. Zij roepen steeds: "Wie zal ons verlossen van het lichaam dezes doods?" (Rom. 7:24).

Maar 'vrees niet, klein kuddeke'. Want ondanks dat u nu zuigelingen in de genade bent, zal het 'uws Vaders welbehagen zijn ulieden het Koninkrijk te geven'. (Luk. 12:32). De genade van God zal u door Jezus Christus verlossen, zal u geven waarnaar u dorst. Hij heeft het beloofd; Hij zal het ook doen. Als u niet vertraagt, zult u de Geest der aanneming tot kinderen ontvangen, de belofte van de Vader. Volhard slechts in het zoeken en wees vastbesloten geen rust in uw geest te vinden, tot u weet en gevoelt dat u opnieuw, van Boven geboren bent en dat Gods Geest getuigt met uw Geest dat u kinderen van God bent.

In de vierde en laatste plaats wend ik mij tot hen die de Heilige Geest ontvangen hebben met al Zijn heiligende genaden en bijna rijp zijn voor de heerlijkheid.

Weest gegroet, zalige heiligen. Want uw hemel is reeds op aarde begonnen. U hebt de eerstelingen van de Geest al ontvangen en wacht geduldig op de zalige verandering, wanneer uw oogst voltooid zal zijn. Ik zie en bewonder u, hoewel ik helaas ver van u vandaan ben. Ik weet dat 'uw leven met Christus verborgen is in God' (Kol. 3:3). U hebt vertroosting; u hebt een spijze waar een zondige, vleselijke en spottende wereld niets van kent. Het juk van Christus is nu zacht voor u geworden en Zijn last licht. U bent door de weeën van de nieuwe geboorte heengegaan en verblijdt u nu dat de Man Christus Jezus in uw harten gestalte gekregen heeft. U weet wat het is in Christus te blijven en Christus in u. Het is als met de ladder van Jakob: hoewel uw lichaam op aarde is, zijn uw ziel en hart in de hemel. En door uw geloof en voortdurende herinnering ziet u, net als de zalige engelen altijd het aangezicht van de Vader, Die in de hemelen is.

Ik hoef u dan ook niet aan te sporen om te jagen naar de volmaaktheid. Want u weet dat er een groot loon verbonden is aan het wandelen door de Geest. Ik wil u liever aansporen om uw zielen nog een poosje in lijdzaamheid te bezitten en Jezus Christus zal u verlossen van de last van het vlees. U zal een overvloedige ingang worden toegevoegd in de eeuwige vreugde en ononderbroken gelukzaligheid van Gods hemelse Koninkrijk, dat Hij u uit oneindige genade zal schenken door Jezus Christus onze Heere. Aan Hem zal met de Vader en de Heilige Geest, drie Personen en één God, alle eer, macht en heerlijkheid toegeschreven worden tot in alle eeuwigheid. Amen.